

Bayer Zsolt: Marx, Engels, Lenin, Hitler (1. rész)

2024 február 09. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Vajon ki áll legelöl a tornasorban?

Mottó:

1.: *„Mit is mondott tulajdonképpen Marx? Megvilágította a társadalmi mechanizmusok egy egészen rejtett szintjét, vagy az ?scsírája volt minden kés?bbi szörny?ségnek a Gulagon?”* (Vaclav Havel)

2.: *„Nos hát, hogy nevelt-e ki Marx gyilkosokat, nem tudom, de ahogy hallottam, a férfi, Blind, akinek lövései okozta sebeket most is magamon hordozom, Marx neveltje volt.”* (Otto von Bismarck)

3.: *„A bosszú jobboldali hívei egyenes vonalat húznak Marx és Sztálin közé, a baloldal elkötelezettjei dühösen kiradírozzák ezt a vonalat. A feladatunk az lenne, hogy megkeressük, mely marxi tézisekkel tudta magát Sztálin olyan torz módon felfújni.”* (Michael Scharang)

4.: *„85 millió halott egyáltalán nem homályosítja el a kommunista ideált. Pusztán szomorú elhajlást jelentenek.”* (Alain Besancon)

A hír, hírecske:

„Láthatóan a gyermekek balliberális agymosására törekszik a Tóta W. Árpád-féle Kispolgár. A HVG megosztó publicistája által alapított, kisiskolásoknak szánt, tavaly december óta m?köd? mobilapplikáción egyre széls?ségesebb tartalmak jelennek meg.”

Akkor lássuk:

„A Szovjetunió megalapításában és a bolsevik hatalomátvételben kulcsszerepet játszó politikust olyan »rendkívüli embernek« nevezték, aki megváltoztatta a világot, és akit illik ismerni. A cikk szerint »jóságos Törpapaként« ?rizte meg az emlékezet Lenint, akit olyan, a munkájának él? kvázi szent figuraként jellemeztek, akit »nem érdekelt a divat, és ha megkérdezték, hogy ízlett az ebéd, nem tudott válaszolni. Számára az csak üzemanyag volt, hogy dolgozhasson tovább«.

A szerz? Karl Marxszal is összemérte Lenint, utóbbi erényeit találva méltánylandóbbnak: »Marx szobatudós volt […], azzal viszont keveset foglalkozott, hogyan lehetne megvalósítani a rendszert, amit elképzelt. Ez Leninre maradt. Marx még úgy gondolta, hogy a forradalom egyszer magától kirobban, aztán majd csak lesz valahogy. Lenin rájött, hogy szükség van egy pártra. Hivatásos forradalmárokra, akik aktívan szervezik a harcot és élére állnak a változásoknak. A történelemnek néha kell egy lökés«.”

„Az írásból nem hiányzik a szovjet diktatúra legsötétebb oldalának az apológiája sem: »Lenin a brutális elnyomást szükségesnek tartotta az átalakulás kezdetén, hiszen sem a földesúr, sem a molnár nem adná be a közösbe a tulajdonát kényszerítés nélkül. Nem volt a szabadság barátja […], mégis milliók érezték úgy, hogy felszabadultak. Nem voltak többé földesurak, kizsákmányoló t?kések, basáskodó papok. A n?ket egyenl? jogok illették meg. Nincstelen parasztgyermekek el?tt nyílt meg az út: lehetett bel?lük mérnök, orvos, katonatiszt, gyárigazgató, vagy akár kormánytag. Erre azel?tt semmi esélyük sem volt.«

Mindezek fényében nem meglep?, hogy a szerz? belesz?tte a cikkbe a szocializmus vége óta eltüntetett Lenin-szobrokkal kapcsolatos nosztalgiáját: »1990 után elt?ntek a szobrok, elt?nt a Szovjetunió és a szocializmus is. Ám a kapitalizmus problémái itt maradtak”. Mint kiderül, még kedvenc Lenin-szobra is volt a cikkírónak: „[…] az egyik legjobb Mohácson állt. Varga Imre alkotása mindjárt két Lenint is ábrázol: a zászlóra tett félistent és alatt az apró, töpreng?, gondterhelt embert«.

Ugyancsak figyelemre méltó a kommunizmus visszavágyásaként is értelmezhet? lezárás:

„Leninnek nem sikerült igazságot tennie. De a te nemzedékedben már valószín?leg ott vannak azok, akik újra meg fogják próbálni”.

Nos, kedves „kispolgár”, talán nem is sejted, mennyire fontos írást kaptál kézhez. S azért fontos ennyire, mert segítségével bemutathatjuk a história olyan összefüggéseit, amelyek nélkül alig-alig érthetnéd meg a folyamatokat, mindazt, ami a huszadik század két nagy, közös gyöker? iszonyatához vezetett, s amely elpusztított körülbelül száznegyvenmillió (140 000 000) embert. Ebb?l nagyjából százmillió Marx és Lenin és a többi kommunista számlájára írható, negyven pedig Hitler és a nácik (ugyanúgy nem létez?) lelkiismeretét terheli.

„Marx szobatudós volt” – olvashatjátok –, akinek nem volt elképzelése arról, hogyan fog a gyakorlatban

megvalósulni a szebb, jobb, igazságosabb jöv?.

Akkor talán beszéljünk el?ször err?l a „szebb, jobb, igazságosabb jöv?r?l”.

Régi, nagy vágya ez az emberiségnek, de valahogy azok, akik fel is írták a zászlajukra, akik úgy gondolták, a történelemnek kell néha egy kis lökés, azok valahogy mindig hullahegyeket hagytak maguk mögött.

A jakobinusok kezdték a sort, akik bizony felírták a zászlajukra, hogy „szabadság, egyenl?ség, testvériség”, majd e gyönyör? jelszóval ékesített zászlót lengetve legyilkoltak, bestiálisan lemészároltak tízezreket. Nemeseket, papokat, apácákat, szerzeteseket, majd polgárokat, aztán parasztokat, legvégül pedig saját magukat. Ez amúgy mindig megfigyelhet? a „világmegváltó” gazembereknél. Lemészároltak mindenkit, mert ?k is pontosan úgy gondolták, ahogy Lenin, vagyis: A brutális elnyomást szükségesnek tartották az átalakulás kezdetén, hiszen sem a földesúr, sem a molnár nem adná be a közösbe a tulajdonát kényszerítés nélkül. Nem voltak a szabadság barátai.

Az ilyenek soha nem barátai a szabadságnak, viszont mindig ráírják a zászlaikra és mindig ez a leghangosabban üvöltözött jelszavuk.

Azután, miután már önmaguk lemészárlásával voltak elfoglalva, jött Napóleon és rendet csinált. Ez is így szokott történni. S „?felsége a nép”, amely istenítette vezet?it, a végén, belefáradva a fantasztikus szabadságba – melynek, mint tudjuk, szükséges el?feltétele a „brutális elnyomás” –, teljesen részvéttelenül és unottan nézte, ahogy végül Robespierre-t is kiviszik a nyaktiló alá.

S aztán jött Marx, és elvtársa, Engels. A két „szobatudós”. Valójában – és ezt fontos tudnotok! – nagyon is határozott elképzeléseik voltak arról, miképpen jön el a szép, új világ, a szabadság, egyenl?ség, testvériség világa, az „igazságos társadalom”. ?k úgy gondolták, ennek elengedhetetlen feltétele bizonyos társadalmi osztályok kiirtása. Persze, a „társadalmi osztályok” fogalom elveszi, elrejti a dolog lényegét, ami nem más, hogy ?k is, mint minden világmegváltó fantaszta és gátlástalan gazember, embermilliók kiirtásán keresztül látták és láttatták elérhet?nek az „igazságos társadalmat”.

Marx és Engels jöv?képében és „filozófiájában” az a lényeg, hogy kijelöltek egy, egyetlen egy „hasznos”, „fontos”, emberhez méltó életre érdemes és méltó társadalmi osztályt, ez volt a proletáriátus. Az összes többit pedig feleslegesnek, reakciósnak, elnyomónak, b?nösnek vagy „csak” túlontúl „hagyomány tisztel?nek” és „jó erkölcs?nek” bélyegeztek, s mint ilyeneknek, az ? világképük szerint pusztulniuk kellett.

Vagyis ?k osztályalapon tartották kívánatosnak és elengedhetetlennek a hullahegyeket, s osztályalapon választottak ki egy embercsoportot, amely érdemes az életre. S mindebb?l következ?en – talán már kitaláltátok – kiirtandó emberekként szerepelnek világképükben az arisztokraták, a papok, a polgárok és – talán els?re meglep? módon – a parasztok.

Pedig nincs ebben semmi meglep?. Hiszen éppen a parasztság az a hagyománytisztel? és ?rz? társadalmi osztály, amely túl jó erkölcs? és magabíró, magabízó ahhoz, hogy szinte lehetetlen legyen társutassá tenni ebben a hagymázas borzalomban. (Igen, Vendée-nál már a jakobinusok is kéjjel ölték az ellenük fellázadó francia parasztokat.) Engels pedig például ilyesmiket írt le a Neue Rheinische Zeitungban, Marx újságjában:

„Igazi szerencse, hogy az európai demokrácia végre megszabadul ett?l az ?s svájci, tiszta erkölcs? és reakciós ballaszttól. Amíg a demokraták még ezeknek a havasi pásztoroknak az erényére, boldogságára és patriarchális együgy?ségére hivatkoztak, addig nekik maguknak is még bizonyos reakciós színezetük volt. Most, amikor azt a harcot támogatják, amelyet a civilizált, modern, demokratikus Svájc folytat az állattenyészt? ?skantonok nyers, keresztény, germán demokráciájával, most mindenütt a haladást képviselik. […] Most azonban úgy látszik, hogy mégis fenekestül fel kell fordulnia eme tiszta erkölcsnek. Remélhet?leg a büntet?csapatok megtesznek minden t?lük telhet?t, hogy elpusztítsanak minden jóravalóságot, ?ser?t és együgy?séget.”

Jóravalóság, ?ser?, hagyománytisztelet, tiszta erkölcs – mind-mind elpusztítandó. (Nem árt, ha tudjátok, az európai parasztság tönkretételének, amely miatt most a gazdák Európa-szerte kint vannak az utcákon, ugyanez az ideológiai alapja.)

De Marx és Engels nem csak ezeket (továbbá ezek hordozóit, a parasztságot, valamint az arisztokráciát) akarta elpusztítani, hanem sok mást is. Például a családot. Err?l Marx így írt a Tézisek Feuerbachról cím? munkájában:

„Tehát miután felfedeztük, hogy a földi család a szent család titka, mármost az el?bbit magát kell elméletileg és gyakorlatilag megsemmisítenünk.”

Másutt így értekezik Marx a családról:

„Mi a jelenlegi, a polgári család alapja? A t?ke, a magánszerzés. Teljesen kifejlett alakban ez a család csak a burzsoázia számára létezik: de kiegészít?je a proletár kényszer? családtalansága és a nyilvános prostitúció. A burzsoá családja természetesen megsz?nik e kiegészít?jének megsz?nésével, s mindkett? elt?nik a t?ke elt?nésével.”

Amikor ma azt halljátok, hogy nincs többé szükség családra, továbbá, hogy a család elavult intézmény – csakúgy, mint az erkölcs! –, s hogy a hagyományos család helyett mindenféle egyebet, például szivárványcsaládokat kell preferálni, nos, akkor tudnotok kell, hogy ennek az abnormalitásnak és gazemberségnek a szellemi alapjai ugyanott, a szobatudós Marxnál keresend?k. Aki például – Engels társszerz?ségével – így az erkölcsr?l a Német ideológiában:

„A kommunisták egyáltalán nem prédikálják a morált, amit Stirner a legkiterjedtebb mértékben cselekszik. Nem állítják az emberek elé a morális követelményt: szeressétek egymást, ne legyetek egoisták stb. Ellenkez?leg, nagyon jól tudják, hogy az egoizmus éppúgy, mint az önfeláldozás, éppen az egyének érvényesülésének meghatározott körülmények között szükségszer? formája.”

A Körlevél Kriege ellen cím? pamfletjükben pedig így fogalmaznak:

„Egy pártban támogatni kell mindazt, ami el?re segít, itt nem szabad magunknak holmi unalmas erkölcsi skrupulusokat állítanunk.”

Nincsenek morális követelmények, nincsenek unalmas erkölcsi skrupulusok: talán ez a legjellemz?bb a kommunistákra.

S ebb?l, ebb?l a szellemi környezetb?l, ezzel a szellemi munícióval felvértezve érkezik meg a történelem színpadára Lenin, a „jóságos Törpapa”, hogy átültesse mindezt a gyakorlatba, vagyis véghez vigye, amit a szobatudós Marx el?tte kitalált. Így és ebb?l lett a nagy októberi szocialista forradalom, ami amúgy egy kisebbség puccsa volt – bár kétségtelen, hogy volt mögötte társadalmi támogatottság –, és amely az els? pillanattól kezdve a hullahegyek gyártásában volt a leghatékonyabb – hiszen nem gátolták sem morális követelmények, sem unalmas erkölcsi skrupulusok.

Így került sor például a cári család kivégzésére.

A parancsot a Romanovok meggyilkolására maga Lenin, a jóságos Törpapa adta ki, miután kiderült, hogy Miklós cár ellen nem lehet a rendelkezésre álló iratok és vallomások alapján vádat emelni. (Az ilyen apróságok kés?bb nem zavarták a kommunistákat.) A cár és közvetlen családtagjainak kivégzése (brutális, elállatiasodott lemészárlása) el?tt Szverdlov Permben megölette a cár öccsét, Mihályt. Alapajevszben több unokatestvérét és a sógorn?jét, Péterváron pedig az összes nagybátyját. Összesen a cár tizenhét távolabbi családtagját gyilkolták meg, a legrosszabbul az unokatestvérek és a sógorn? jártak, ?ket puskatussal verték félholtra a jóságos Törpapa emberei, majd a haldoklókat bedobták egy elhagyott bányába és gránátokat dobáltak utánuk. S ezt követte a cár és sz?kebb családjának borzalmas halála.

A családot Jekatyerinburgban, az Ipatyev-házban tartották fogva. 1918. július 17-r?l 18-ra virradóan leterelték ?ket a ház pincéjébe azzal, hogy biztonságosabb helyre szállítják ?ket. Az ezt követ? eseményeket pedig a Múlt-kor történelmi folyóirat 2021. február 24-i számából idézzük:

„Jurovszkij a cár felé fordulva elkezdte felolvasni a kezében lév?, vékony, gy?rött papírt: »Az Uráli Szovjet úgy határozott, hogy Önöket halálra ítéli azon okból, hogy szövetségeseik egyre csak folytatják támadásaikat a Szovjet Oroszország ellen.«

»Istenem! Ó, Istenem! Ez meg mi?« – kiáltott fel rettegve a cár. »Akkor nem szállítanak át minket sehova?« – kérdezte a doktor. »Nem hiszek magának! Olvassa fel még egyszer!« – kiabált a cár Jurovszkijjal. A parancsnok így is tett. A cárné és a legid?sebb lány, Olga megértették, mit jelentenek e szavak. Keresztet vetettek, miközben a cár egyre csak kiabált: »Hogy?! Mi folyik itt!?« »Ez!« – vágta rá Jurovszkij pisztolyt rántva, és egy dördülés

visszhangzott az üres alagsorban. Az els? lövés mellkason találta és hanyatt vetette a cárt. Ekkor nyitott az osztag is tüzet, de ahelyett, hogy saját célpontjaikra l?ttek volna, mind a cárt vették célba.

Miután a cár zöld inge vörössé vált, a hóhérok hozzáláttak a hozzájuk rendelt áldozatok kivégzéséhez, amire a kis pincehelyiség távolról sem volt alkalmas. A golyók visszapattantak a falakról, átsüvítettek a szobán – így maguk a kivégz?k is egy szempillantás alatt saját lövedékeik áldozatává váltak. Kitört a káosz. »Állj! Tüzet szüntess! Állj!« – ordított Jurovszkij, de senki nem hallotta.

Botkint, az udvari orvost, Haritonovot, a szakácsot és Truppot, a lakájt találat érte. Mikor Trupp térdre rogyott, az egyik hóhér fejbe l?tte. A n?k a szoba egyik oldalán álltak. A részeges Pjotr Jermakov, az épület el?z? parancsnoka észrevette a t?le két méterre álló cárnét. Célzott, kissé elfordult és a golyó Alekszandra fejét találta el. A cárné azonnal életét vesztette.

Három hercegn? az egyik sarokba mászott, miközben a 19 éves Mária – akit néhány héttel ezel?tt még egy fiatal gárdistával kaptak rajta – a kamra ajtaja felé rohant. Teljes erejéb?l rántotta meg a kilincset, de az ajtó nem nyílt. Ekkor csíp?n találta egy golyó, s a földre zuhant. A cselédlány, Anna Gyemidova fejvesztve fel és alá szaladgált a fal mentén. Valaki rál?tt, és a lány Marijára rogyott a fájdalomtól. A puskapor füstje ekkor már olyan nagy volt, hogy a mennyezetr?l lógó, egyetlen villanykörtét is alig lehetett látni.

»Tüzet szüntess, a fenébe is, állj!« – ordított ismét Jurovszkij, akinek végre engedelmeskedtek az emberei, és köhögve-köpködve tántorogtak ki a pincefolyosóra. A hátrahagyott szoba tele volt sebesült, nyöszörg? áldozatokkal. Nem egy kivégz? fordult okádva a falhoz.

Id?közben a füst egy része a folyosóra d?lt és a pinceszoba leveg?je kissé kitisztult. »Vissza kell mennünk! Be kell fejeznünk a munkát!« – kiabált Jurovszkij. A férfiak összeszedték magukat és visszatértek a szobába. Egyikük pisztolyt szorított az orvos fejéhez és végzett vele. A helyiség közepén ült a koronaherceg, dermedten, apja vérével borítva. A hóhérok egyike remeg? kézzel öt lövést eresztett a kisfiúba, aki lefordult a székr?l, de nem halt meg. Jermakov el?vette a bajonettet és többször a fiúba döfte. A gyerek még mindig nyöszörgött. A férfiak nem értették, hogy lehetett a gyenge kisfiú még mindig életben. A magyarázatra csak kés?bb derült fény: a cárné a gyermek ruhájába aranyat és drágaköveket varrt azért, hogy ha sikerül Oroszországból kijutniuk, a család új életet kezdhessen valahol máshol. A kincsek részben megvédték Alekszejt a golyók és a bajonett találataitól, így a gyors halál helyett hosszú, fájdalmas agónia várt rá.

Jurovszkij kétségbeesetten próbált véget vetni a fiú szenvedéseinek. Félrelökve Jermakovot, el?rántott egy Coltot és két golyót eresztett Alekszejbe. A herceg többé már nem adott életjelet. A szoba újra megtelt füsttel, a padló pedig csupa vér volt. Az egyik sarokban Olga és Tatjána ölelte szorosan egymást. Jurovszkij és Jermakov a holttesteken átlépve indult feléjük. A két n? rettegve kapaszkodott össze. Jurovszkij Tatjána mögé lépett és tarkón l?tte. Jermakov brutálisan belerúgott Olgába, majd ?t is fejbe l?tte.

A csíp?n l?tt Mária Anasztáziával együtt a halott cselédlány holtteste mögött próbáltak elbújni. Jermakov meghallotta sírásukat, odament hozzájuk, kezében a véres bajonettel és Máriát újra és újra mellkason döfte vele. A bajonett nem ért elég mélyre ahhoz, hogy megölje a lányt, ezért Jermakov ?t is fejbe l?tte. Anasztázia már egy másik sarokban lapult, de Jermakov itt is rátalált. A vérszomjtól megvadult férfi a leveg?ben lóbálta a bajonettet. ?t is többször mellbe szúrta, de a lány csak akkor rogyott össze, mikor fejbe l?tte.

Végül elcsendesedett a pincehelyiség. Jermakov megrészegülten fel és alá kacsázott a szobában, a bajonettel találomra beledöfködött a földön hever? holttestekbe, egész addig, amíg rá nem unt. Jurovszkij és Kudrin, az osztag egyik tagja körbejárt és az áldozatok pulzusát ellen?rizte. A mészárlás közel tíz rettenetes percig tartott. A ház ?reinek kellett a testeket kivonszolniuk és egy teherautóra pakolniuk. Ahogy megérintették az egyik lányt, az sikoltozni kezdett és kezeivel a saját arcát csapkodta. Egy másik hercegn? is életjeleket mutatott.

A túlél?k a legfiatalabb lányok: Mária és Anasztázia voltak. Jermakov megragadott egy szuronyos puskát és ?rült módjára kezdett döfködni vele. Látva, hogy még mindig élnek, megfordította a fegyvert és a puskatussal addig ütötte ?ket, míg többé már nem mozdultak. »Gyalázat volt, hogy ilyen hosszú és rettenetes szenvedésre kárhoztattuk ?ket« – írta kés?bb az egyik kivégz?, Pjotr Vojkov. A bolsevik vezet?k a külvilágnak csak Miklós cár halálát jelentették be. Nyolc évnek kellett eltelnie, mire kimondták: az egész család halott.”

Lenin, a jóságos Törpapa eközben valahol puritán reggelijét fogyasztotta, hogy legyen ereje tovább dolgozni. S valahol, egy kórházban éppen lábadozik egy német tizedes, aki átmeneti vakságban szenved egy angol

gáztámadás következtében. ?t Adolf Hitlernek hívják.

(Folytatjuk)

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló